

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. IV. De proprio eliminando, quod dicitur meum, tuum. [et]c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

forit; in potestate sit Abbatissa: Et si illi, cui transmittitur, necesse fuerit, tribuatur: si verò illa nihil indiget, in commune redactum, cui est necessarium, tribuatur. h. i.

CAPUT IV.

De proprio eliminando, quod dicitur meum, tuum, &c.

NOta. Religiosus professus est incapax proprii, id est, cujuscumque rei externæ tamquam propriæ possidendæ, utpote in quam nullum jus justitiæ habere potest. Attamen ex parte malitiosi affectus potest sibi rem aliquam ita adjudicare, assumere, de eaque disponere, ac si jus justitiæ in illam haberet: hocque gravissimum peccatum est in Religioso, contra S. paupertatis votum, si gravitas materiæ patiatur. Hancque proprietatem omnium Ordinum SS. Fundatores ut pestem summè detestati sunt, & à suis Monasteriis proscribere studiosissimè semper adnixi. Hæc proprietas si consummata sit, punitur gravi pœna à S. Concil. Trid. singulorumque Ordinum constitutionibus, scil. biennali privatione utriusque vocis; & si quis post mortem pecuniam secum malitiosè habuisse, vel abscondisse deprehensus fuerit, privatur à SS. Canon. ecclesiastica sepultura &c.

Q. 1. Quàm grave peccatum sit, si Religiosus sibi aliquid arroget ut proprium, vel ut peculia-
re.

R. 1. Ex

R. 1. Ex Regula Magistri in magno Regulario §. 17. ubi dicitur: *Nihil possidendum tamquam proprium, & specialiter inter Monachos; sed sint eis omnia communia: qui autem dixerit, meum est hoc, aut illud, peccavit coram Deo; nisi tantum per obreptionem sermonis. Sed pro hoc ipso tamen veniam à Deo petat, & caveat de reliquo, & ne iterare audeat. Si quis ex hoc vitio existat insanabilis, expellendus est ab universis fratribus: quoniam vitium philargyriae gravissimum est præ omnibus vitiis, & radix omnium malorum est philargyria. h. i.*

R. 2. S. Bonav. in c. 6. Regulæ: *Planum est his temporibus, summum facere tumultum in Ecclesia, nostrum & vestrum. h. i. Hugo Victor. in verba Regulæ S. August. Non dicatis aliquid proprium, sed sint vobis omnia communia, inquit: non enim debemus aliquid habere proprium, aut quidquam dicere meum, sed nostrum: omnia enim in communi debemus habere, & omnia communi nomine appellare. h. i.*

R. 3. Jam prò dolor! venit hora, de qua Christus prædixit in horto ante passionem suam: *Ecce jam hora venit, ut dispergami unusquisque in propria, & me solum relinquatis. Verè enim ita est, quòd, dum quis in claustro propria vult quærere, propria venari, sectari, ac propria communibus antepone, evidenter colligitur ex hoc, quòd grex sit dispersus, regnum in se divisum, & hinc desolationi proximum. Christi charitas &*

bene-

benedictio ibi exulat, ubi omnes, qua sua sunt, quarunt, non que Jesu Christi.

R. 4. Proprietarius est nocivus fuit in Monasterio. De quo S. Bonav. in Diata salutis, tit. 4. Religiosus debet insuper fugere & cavere proprietatem. Sicut enim vespertilio bibit oleum in Ecclesia, ubi laudant alii Deum : sic Religiosus proprietarius, instar vespertilionis, bibit & furatur bona Monasterii, ubi alii vacant laudibus, & Dei servitio; sicut Judas, qui solus inter Apostolos pecuniam furatus est. h. i.

R. 5. Cassianus l. 4. institut. renuntiant. c. 17. de antiquis Monachis sic ait: Ne verbo quidem audeat quis dicere aliquid suum; magnumque sit crimen, ex ore Monachi processisse, codicem meum, tabulas meas, graphium meum, tunicam meam, caligas meas. Proque hac digna pœnitentia satisfacturus sit, si casu aliquo per subreptionem, vel ignorantiam hujusmodi verbum ex ore ejus effluerit. h. i.

R. 6. Magister in Regula c. 82. sic jubet : Si quod ergo peculiare inventum in aliquo fuerit, grandieum Abbas & diuturna excommunicatione condemnet : ut exemplo illius vindicta, nullus hos audeat imitari. h. i.

R. 7. S. Leander in Regula Monialibus. præcipit. c. 18. Peculiare, quod in Cœnobiis pro magno habetur crimine, tu pro grandi vita contagione. Adulterium certè est; quia conscientia integritatem usurpata rei pravitate maculat. Furti crimen est : quoniam; dum omnia qua habentur in Monasterio, omnibus sunt communia, habere una
laton ter

latenter presumit quod à ceteris ignoratur, & a-
liò publicè cum omnibus utitur, aliud furtivè ab-
seondit. Fraus est manifesta; quia non reponit in
commune, quod possidet; sed exiguam parvitatem
privatim occultat fraude. Unum crimen, sed
multa contagia. Tanta nequitia malum velut ge-
henna evita precipitium; & quasi iter cave ducens
ad infernum. &c. h. i.

R. S. S. Isidorus in Regula c. 5. Monachi in com-
muni viventes nihil peculiare sibi facere audeant:
neque in suis cellulis quidquam, quod ad victum,
vel ad quamlibet rem alià pertineat, sine regulari
dispensatione habere vel possidere presumant. h. i.

Q. 2. An Religiosus peccet, si quidquam de-
perire sinat in Monasterio, dum damnum præve-
nire poterat.

Resp. affirm. Patet ex Regula Magistri §. 28, in
magno Regulario, ubi sic declaratur hæc obliga-
tio, seu potius prævaricatio. Si quis ex Fratibus
negligens inventus fuerit erga suppellectilè Mona-
sterii, hic reus sacri peculii judicandus est. Si quis
viderit, eaque in die adjuvari & corrigi prætere-
rit, hic tamquam neglector, & perversor sacra sub-
stantia judicandus est. Quoniã oportet unumquem-
que laborare, & considerantiùs agere erga substan-
tiam Monasterii, ac si ipse esset omnium Dominus,
& omnibus dominetur: & iterum per nimiam
humilitatem tamquam alienum se existimet,
& ut nihil præter quotidiana ex ea requirat paxi-
matia. h. i.

Q. 3. Quare divitiæ fugiendæ sunt exteriores.

R. Ex Regula Solitariorum c. 4. Illis, qui mili-
tando

tant Deo, fugienda sunt ex toto corde divitiæ; quas qui habere volunt, sine labore non querunt, sine difficultate non inveniunt, sine cura non servant, sine anxia delectatione non possident, sine gravi dolore non perdunt. — Ac sic census iste terrenus eis, à quibus vitiosè diligitur, non est voluptatum materia, sed dolorum. h. i.

CAPUT V.

De veris divitiis Religiosorum.

Q. 1. Quænam sint veræ divitiæ à Religioso a-
mandæ. R. 1. S. Gregorius: sola divitiæ veræ
sunt, quæ nos virtutibus divites faciunt. h. i.

R. 2. S. Prosper in Regula Solitariorum lc. ci-
tatus, sic respondet. Illa nobis ambiendæ sunt divi-
tia quæ nos ornare possint pariter & munire; quæ
nos etiam contra impetus hostiles armant, à mun-
do disterminant, Deo commendant, ditant animos
nostros atque nobilitant: nobiscum sint, intra nos
sint. Divitiæ nostræ credendæ sunt pudicitia, justitia,
pietas, humilitas, mansuetudo, innocentia, puritas,
prudentia, temperantia, & super omnia charitas,
quæ nos facit Deo & hominibus caros, vitiorum impo-
tentes, sæculi contemptores, ac bonorum omnium
sectatores. Hæc sunt non omnium, sed Sanctorum
sola virtutes; non divitum superborum, sed humi-
lium pauperum facultates, patrimonia cordium,
divitiæ incorruptibiles morum, quibus non abun-
dant, nisi qui illis carnalibus ex corde renuntiant
h. i.

O

R. 3. Ex